

za hlukem dní

málem jsme přeslechli

ticho

zátiší

znám zemi zvanou zátiší
zem záhadnou a zasněnou
zde každý křik se utiší
a v klidný přístav světla zvou

zvuk zpěvu zdáli volá mne
vzduch dýchá vláhou jarních dnů
zde hrozny zrají omamné
zde růže rostou bez ostnů

kdo zemi ticha chtěl by znát
ať vezme klíč od tajných vrat
a za mnou vstoupit smí tam

v té zemi jménem zátiší
se stanem spolu nejbližší
v mém zátiší tě vítám

království ticha

Cafe's

...královským spánkem dřímá dál...

pohádka o tichu

za devatero horami
za devatero řekami
království ticha

přejdi ty hory
přebrod' ty řeky
a zaslechneš sám sebe

co umí ticho

ticho má zuby vlčí
nikdo ho neumlí
a dlaně z kůže hadí
žádný tak nepohladí

co umí ticho ?

zraňovat i léčit
hájit i obviňovat
zapomínat i vzpomínat
ptát se i dávat odpovědi
snít i sny zašlapat
překřičet lži i obarvit pravdu došeda

svým hlasem konejší
i píchá

proto tak vábí nás
i leká
síla ticha

rozmazaný svět

dolů
stále jen dolů
dolů
stále jen dolů
na krajinu se mlha snáší
mé splíny nic už nezaplaší

dolů
stále jen dolů
dolů
stále jen dolů
kapičky deště k zemi míří
mé chmury beztak nerozvíří

den šedivý je
svou mlčenlivou píseň zpívá
melancholie
tak sychravá
tak mrholivá
rozmazaný svět
dnes navlékl si z nálad kabát
popelavý pléd
závoj mlžný vidím padat

dolů
stále jen dolů
dolů
stále jen dolů
v smutku a trablech každý je sám
tak jako dešť a mlha klesám
dolů

co je voda

chladivé rosy krupěje
zpěněné horské peřeje
závějí sněhu lesklý val
dešťových kapek karneval
opar co louku halí k ránu
nezkrotné vlny oceánu
mlhových peřin bílé vaky

a na obloze mraky ?
taky

slzící oči básníků
ledová krása krápníků
kapičky tříště z mořských pěn
pára jež stoupá nad hrncem
v zamrzlém okně chladné květy
let vodopádu velkolepý
studánek v mechu vlahé zraky

a na obloze mraky ?
taky

zátiší s kočkou

lenivá kočka černobílá
paprskům záda vystavila
za okny *café royal*
v zlatavé záři mhouří víčka
ospale mžourá do sluníčka
královským spánkem dřímá dál

venku dal život plnou páru
zástupy proudí po bulváru
všichni se ženou kdoví kam
za oknem kočka zvolna zívá
tlapky si líže odpočívá
s nezájmem o svět hledí k nám

nestrpí lidem žádné špásy
v kavárně hostů nevšímá si
sama si hová bez hnutí
volání *čičí* je jí k smíchu
kdo by jí sáhnul do kočičichu
pocítí drápů šlehnutí

balada o rytíři a věrné paní

kalné a chladné ráno je
jede král s vojskem do boje
drobounký déšť se snáší tmou
rytíř se loučí s paní svou

neplačte krásná paní má
váš pláč mě k smrti dojíká
já nepláči můj rytíři
to vítr kapky rozvířil

na koně rytíř nasedá
srdce mu žalem usedá
ještě se v bráně ohlíží
do vlahých očí pohlíží

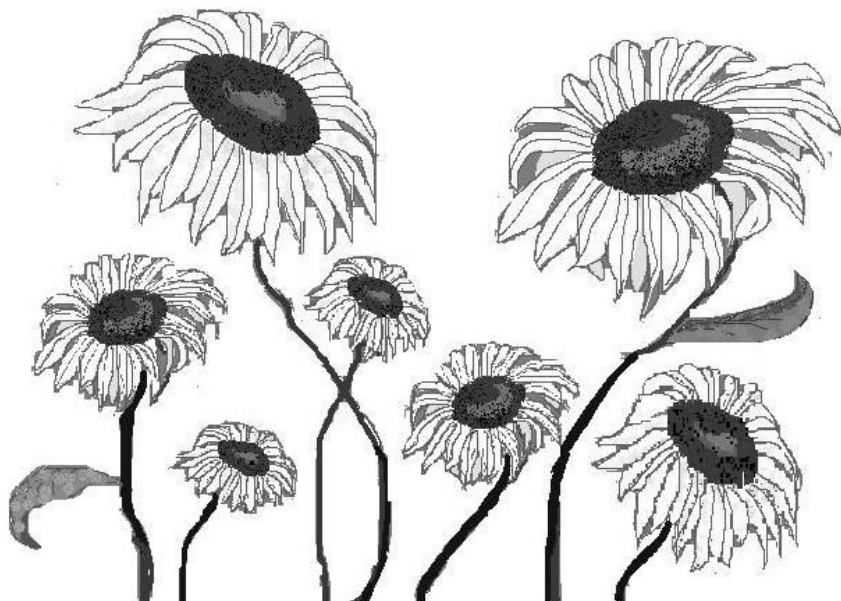
neplačte má krásná paní
modlete se za shledání
můj rytíři já nepláči
to vítr kapky roztáčí

je večer bitva utichá
vůz k hradu míří pospíchá
na voze rytíř krvácí
hlas se mu z hrdla vytrácí

má krásná paní předrahá
ať vám teď pán bůh pomáhá
ach neplačte můj rytíři
já s vámi k nebi zamířím

je rytíř pohřben
paní s ním
skryli se pláštěm travnatým

tiché štěstí

...nikde není slunce víc...

navečer

když končí den
světla a světýlka
zaplaví zem

za každým z nich
lidé jsou u oken
rozsvícených

než půjdou spát
lampičky srdcí
si dávají hřát

houstnoucí tmou
vracím se k domovu
zapálit svou

vzpomínka

za vsí jsme stáli
v světle chudém
před léty
šípky se v dáli
rděly studem
také ty
očima řeklas víc než slovy
blankytnou modří rubensovy
palety

červánky mraků
barvily krví
tváře ti
do vlčíh máků
jako když chrpy
zaletí
dnes je ta chvíle dávno pasé
to jen teď náhle vyloupla se
z paměti

mé paní

květy a verše vyznání
přináším pro vás
má paní
já trhal je a napsal sám
teď k nohám vám je pokládám

pro upřímnost a vůni svou
kéž milost u vás naleznou
ty květy z lásky trhané
ty verše srdcem napsané

slunečnice

nikde není slunce víc
nežli v poli slunečnic
květy žhavé
květy zlaté
od semínek kropenaté

horké moře sluneční
ať nám lásky píseň zní
nemusíme zůstat tiší
však nás malíř neuslyší

loučení

vodopád květů
a řeka slov
zaplavují
s hukotem povodně
slavnostní sál

v gejzíru vod
kdo by si všiml
jedné nepatrné
kapky

a přece –
řeka zmlkne
vyschne vodopád
ale ta kapka
jak moře slaná
bude v mé vzpomínce
navždy znít
silou příboje

zátiší s knihou

snad vám ten obraz nezní cize
starý pán sedí
a čte v knize

sepjaté ruce
světlo svíce
v okně tma tmoucí
bez měsíce

kniha je silná
tolik stránek
starého pána zmáhá spánek

dřímá

umlkne pokoj malý
vznešeným tichem katedrály

a kolem jeho spící tváře
jakoby odlesk svatozáře

voňavá

tvé jméno šeptám si
to slovo dává sílu
má hebkost lučních trav
a vůni rozrazilu

když dotkne se mých rtů
tím pohlazením říká
co vůní pro mě má
chamaedrys veronica

o květinách

svět nad růží se rozplývá
mně pomněnka líp voní tichá
svou skromnou krásu ukrývá
a nikdy nikdy neusychá

líp sluší jí stín kapradí
než přepych parků skvostné vázy
svou modří nebe nezradí
do dlaně osten nezarazí

cestu si volí každý sám
ta moje vede k pomněnkám

o hlazení

chtěl bych tě hladit
ještě dnes
hladit a hladit
hladkou dlaní
tvou touhou houpat
do nebes
chtěl bych tě s něhou
ještě dnes
hlad'ounce hladit

budu tě hladit
napořád
neboj se
něha neporaní
mé hladké dlaně
mají hlad
budu tě
hýčkat
hmatat
hřát
hladově hladit

tiché štěstí

u křížku v aleji
stál domek roubený
na rozcestí

z muškátů u vrátek
z oken tu zářilo
tiché štěstí

dva co tu bydleli
rádi si zpívali
vyprávěli

kdo kolem chodili
do oken hleděli
záviděli

léta se přehnala
stopu svou nechala
v domku bílém

okna se zkalila
zahradka zarostla
černobýlem

dva co tu bydleli
štěstí už neměli
přežívali

beze slov chodili
jenom se mýjeli
vyhýbali

v roubence v aleji
sami stát zůstali
na rozcestí

kam se jim podělo
kde jenom ztratili
tiché štěstí

šnečí

nečekej u mě velké city
slova jsou dobrá pro kočku
zalezu hlouběj do ulity
a vyhlížím jen po očku

bojím se klamu krásných řečí
nerad je pouštím do brány
budu-li cítit nebezpečí
zůstanu uvnitř schovaný

neměj mi za zlé že jsem plachý
nezlob se pro tu ulitu
až časem zmizí moje strachy
vystrčím hlavu z úkrytu

pomalů dám se do pohybu
než mě tvá blízkost poleká
mám strach že děláš děvče chybu
zamilovat se do šneka

mé zemi

užovka řeka
kroutí se mezi poli

z balvanů hran
tělo ji nerozbolí

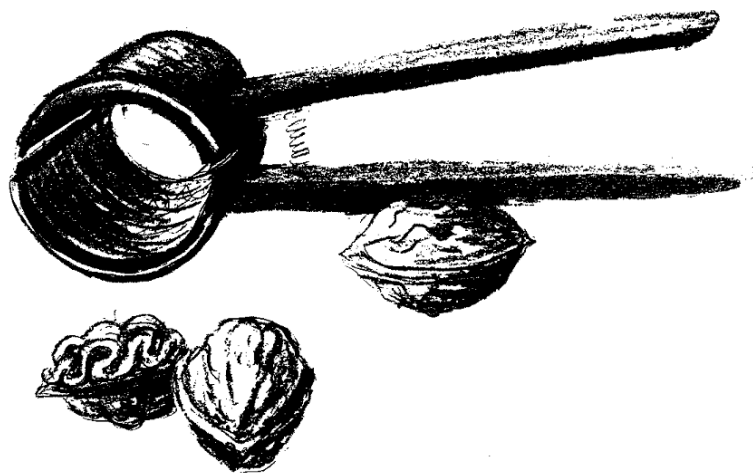
v zádech kraj hrbatý
pahorky
vrchy
skály

před sebou pláň luk
až k modrým břehům v dáli

hned zpřímá jde
hned v meandrech se svíjí

tak krásná je
má země řek
kde žiji

mlčení

...co asi skrýváš oříšku...

mlčení

a přišlo ticho

po bouřích
vichřici
a zemětřesení
nastalo ticho
naprosté a mocné
mlčení až ke kořenům bytí
kde vlastním dechem svět se zalyká

můj bože
žít v bouřích jsem si zvykl
vichřici znám
i náhlá země chvění
však z toho ticha bez konce
mám strach

únava

spát
jen spát
umřít zaživa
myšlenka v nic se rozplývá
a hlava tvá
je prázdná pláň
a spát a jenom spát

spát stále dál
svět kolem skrýt
v zelenošedý šerosvit
kde šeptá tmy
hlas malátný
jen spát jen spát jen spát

a zas jen spát
a únava
tě kolébá a uspává
a tíha dne
se propadne
a pak už jenom spát

pohádka

louskalo děvčátko ořechy
na prahu vánoc louskalo
bledé rty nesměle šeptaly
tichou prosbu

ořechy oblé ořechy
otvíraly svá němá ústa
aby vydaly tajemství
šťěstí či žalu

a s každým dalším jadérkem
umřel v ní kousek víry v kouzla
brala je tenkými prstíky
jako ortel

co asi skrýváš oříšku
pod skořápkou za sny a přání
denně tě drtí v sevření
železné zuby

louskalo děvčátko ořechy
skořápky praskaly padaly
v dlaních se jadérka kutálí
horké slzy

o odvaze

ještě pár slov
co poníží a srazí
a nějakou tu ránu

den za dnem stejně
nebo hůř

za slabost svou
a strach se stydí
pomoc už dávno nehledá

tak jako všichni
víš a vidíš

nevidět
nevědět
nedá se

tak jako
všichni kolem
mlčíš

jak dlouho ještě
budeš mlčet

beznadějná

tma
tmavá tma
vše do prázdna se řítí
je nekonečná noc
v níž hvězda nezasvítí

tou
tmavou tmou
má duše
klesá ke dnu

a konec tunelu
je stále v nedohlednu

na mostě

na mostě stojí
není svatá
pod ní je propast rozepjatá

tiše se dívá
do hlubiny
vidí v ní své i naše viny

v korunách stromů
už se stmívá
a propast čeká mlčenlivá

na mostě stojí
jestli skočí
otevřou se nám náhle oči

po představení

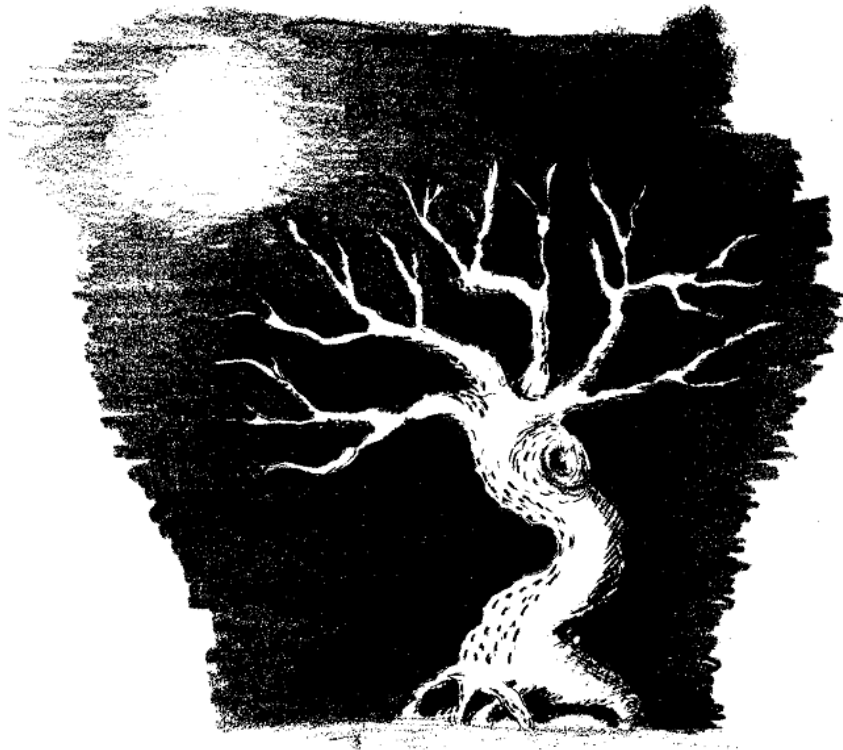
když klaun je sám
rozverný smích si smyje z tváří
když klaun je sám
shrbí se náhle tíhou stáří
v šatně se schoulí na své židli
pocítí vrásky pod líčidly
samotný klaun

sám sedí dál
z lhostejných koutů zívá zima
utichlý sál
neoživí už pantomima
svou radost rozdal lidem domů
pro sebe nemá
nezbylo mu
samotný klaun

když klaun je sám
vyblednou pestré barvy v šedé
když klaun je sám
rozveselit se nedovede
odloží nos i úsměv stranou
neznám smutnější podívanou
samotný klaun

prosinec

novoroční

stavět mosty
stromy sázet
stírat slzy
bořit hráze
hledat lásku
světlo čisté
se špatností
nesmířit se

...prosba větví vzhůru proudí...

jaro u kokořina

na kokořinských stráních
mlčel jsem spolu s jarem hezky dlouho
dlouho a hezky jsme spolu mlčeli
a dívali se jak si paní louka
vybírání k šatům z pestré řádky broží
smetanky zvonky krokusy
k tomu se mluvit nemusí
my dva si i tak rozumíme
ono promlouvá barvami květů
a já verši

letní poledne

za vískou louka svažitá
polední slunce sálá na ni
vybledlá stébla hlavy sklání
vzduch rozžhaven je k nedýchání
jak prudce pálí praží tam

tvář země žářem puká hle
zjizvena mapou vrás a pórů
paprsky bijí do úmoru
do kůže na troud vyprahlé
a mrtvo všude
ani hlas
i ptáci mlčí v blízkém lese
vzduch stojí
lístek nepohne se
snad ochrnul tou výhni čas

jde krajem ticho bez hranic
jen cvrček skrytý v stínu psárky
nesměle ladí stradivárky
jednou či dvakrát - - a dál nic

podzimní

září prstem kývlo
na slunce
ať se balí
a je tu podzim

klube se na svět s kloboučky hub
studenou mlhou líbá zemi tváře
větrnou daň od stromů vybírá
šustivou závěj dřevinové měny
(vidlemi by ji přehrabovat moh' mamonář)

u cesty na slivoni
pecku či list bys také marně hledal
pět švestek svých už léto dávno sbalilo

na pampelišku v trávě
v tom letním chvatu zapomněli asi
snad nevešla se srpnu do kufru
a žlutě čeká
až se pro ni vrátí
na křídlech vlasů staříckého léta
na nitkách pavučin polétavých

září prstem kývlo
na slunce
tak se balím
k dálkám zrak upírám jak ptáci stěhovaví
co dávno odlétli a v hejnech míří k jihu
já letěl bych i sám
jen setřást z nohou tíhu

dušičky

plamínky svíček kráslí tmu
v červených lampách světlo vřelé
za tmavou řadou náhrobků
stromy se modlí za zemřelé

bez hlesu stojí
bez hnutí
spínají větve z černých stínů
mihotá ohně planutí
v kamenných tvářích cherubínů

všech zesnulých sen hřbitov sní
všech svatých co jsou v srdcích s námi
a vše je tiché
slavnostní
v tom prostém chrámu pod hvězdami

zima nezima

vánoce na blátě
plné deště

šedivá ospalost zmáhá tě

jak dlouho ještě

vánoce na dešti
plné bláta

promoklá
choulí se pod keři
zima nanicovatá

prosinec

černé větve
nahé paže
bezlistý strom k nebi vzpíná
do vesmíru
v prosbě němé
ční rukama rozpjatýma

prosba větví
vzhůru proudí
v majestátní tiché síle
noc navlékne
prstům zkřehlým
rukavice sněhobílé